

Probabilística

Un relat de: [Swoojh](#)

El tio cremat pensa ara en models probabilístics. Els cremats pensen sovint en el que podrien haver estat i no han aconseguit ser. Repassen una i altra vegada la vida dels seus herois, no fos cas que hi hagués vida més allà de la mort i per manca de previsió tornessin a caure en els mateixos parany.

La darrera setmana, per exemple, Nazario va estar pensant quants presidents dels Estats Units, del futur és clar, devien haver visitat Barcelona aquells dies. O quants primers ministres, premis nobels, celebritats de Hollywood i sants pares ho faran la setmana vinent. Si és cert, com diu tothom a les seves memòries, que quan era jove va visitar Barcelona, això vol dir, pensa Nazario, que algun dels mil milionaris Forbes del futur deuen estar ara mateix a la Barceloneta prenent-se unes bombes, o fent-se fotos davant la façana del naixement de la Sagrada Família o de compres a Porta Ferrissa. Nazario s'enlluerna amb els seus pensaments i veu arreu savis, músics, mandataris, escriptors i arquitectes d'èxit que d'aquí uns anys sorprendran el món amb les seves creacions.

Avui, sense anar més lluny, mentre caminava pel carrer de Verdi, ha decidit seguir un senyor solitari d'uns quaranta anys que li ha recordat l'americà Franklin D. Roosevelt quan era Secretari de la Marina. Ha creuat el carrer del Rubí, Sant Lluís i l'Or i ha segut finalment en una terrassa de la plaça de la Virreina. L'ha mirat de gairell mentre es cordava les sabates i ha comprovat, decebut, que se semblava més a Josep Maria Mainat.

S'ha aixecat dissimuladament i ha marxat.